

Kniha o Mistru Ježíši. Evangelium od Apoštola Ondřeje

Zapsala Anna Zubkova

**Z ruského originálu přeložila
Jiřina Broučková**

Obsah

Předmluva	3
Beseda s Ježíšem a Apoštolem Ondřejem o nutnosti napsat tuto knihu	5
Kapitola 1. Jan Křtitel	7
Kapitola 2. Křest	13
Kapitola 3. Povolání.....	16
Kapitola 4. O životě v blízkosti Mistra	22
Kapitola 5. O uzdravování duší a těl a o kázání Pravdy	26
Kapitola 6. Uzdravení hluchého.....	31
Kapitola 7. Marie Magdaléna	37
Kapitola 8. Symboly a obrazy, ticho duše	44
Kapitola 9. O Ježíšových zázracích, o strachu a nebojácnosti	49
Kapitola 10. O utrpení a jeho překonávání, o obětavosti, o tvoření malých zázraků.....	55

Ondřej se ptá Ježíše:
*"Co zbude z Tvých slov
Až je lidé převyprávějí...
Přepíšou tak, jak je sami chápou,
A popřou to, co nedokázali pochopit?"*

Ježíš:
*"Co zůstane — Moje Láska a Něžnost,
Světlo Věčného Života a Blahodat'
A zrnka Svaté Pravdy
Budou volat duše — k Otci, Domů!"*

(Z besedy Apoštola Ondřeje s Ježíšem.)

Předmluva

Existuje podivuhodná příležitost, kterou dává Bůh lidské duši — možnost pociťovat Boha, poznávat Boha, splývat s Bohem, stát se s Ním Jedním!

Tato příležitost je unikátní! Právě pro lidi, které stvořil Bůh! Mluvili o ní všichni Proroci, všichni Mesiáši, všichni Duchovní Mistři, kteří přišli k lidem od Boha Otce. Mluvili o ní různými slovy v různých jazycích národů, jimž bylo jejich Poselství určeno. Ale podstata Učení byla vždy stejná.

Dělo se to nejen v dávných dobách, na které si lidstvo nepamatuje ani v záznamech a legendách, ale

stalo se to mnohokrát i v nyní pozorovatelné historii duchovnosti na Zemi a děje se to i teď.

Pravdu o Bohu a smyslu lidského života přinášeli Velicí Učitelé obvykle v době, kdy byl úpadek duchovní složky v existenci národů velmi patrný a dříve přinášené Vědomosti o Bohu již byly kněžími a vládci zkresleny k nepoznání. Nové duchovní Učení pak nějakou dobu šířili přímí žáci a následovníci velkých Mistrů Ducha. A mnozí z nich také dosáhli stavu Božství, který se nazýval různými slovy, ale znamenal spojení duše — Realizující svoje předurčení — s Bohem.

Pak se ale znovu našli tací, kteří chtěli využít tu Sílu, kterou měla slova Učitelů, pro vlastní popularitu, pro ovládání mysli a území, pro zisk a obohacení... Poznání bylo někdy překrouceno tak, že se mnozí upřímní hledači duchovní Cesty někdy ocitli ve slepé uličce kvůli ztrátě porozumění z přílišného zkreslení. A pak znovu přišli na Zemi Proroci, Mesiáši, Učitelé, Mistři a vyprávěli o stupních duchovního vzestupu, o poznání Boha, a o Zákonech Lásky a Harmonie, které byly vloženy do základů vývoje celého Vesmíru.

Je důležité si uvědomit, že i v dobách duchovního úpadku zůstává lidským duším vždy jedinečná příležitost navázat přímý kontakt s Jakýmkoliv z Velikých Učitelů lidstva a napít se z Věčného Zdroje Lásky a Moudrosti, Čistoty a Krásy! Existují k tomu různé cesty — a kdo je hledá, najde je, a "tomu, kdo klepe, — se vždy otevírají dveře"!

Tyto možnosti jsou otevřené k vnímání právě teď a přímo pro ty, kdo budou číst nebo naslouchat slovům, která zde zaznívají s upřímnou láskou a touhou po Bohu — Stvořiteli všeho jsoucího!

Tato kniha je zapsána jako Zjevení od Apoštola Ondřeje. Účastní se také Ježíš a Další, nyní Božští, Svědkové těchto událostí.

Beseda s Ježíšem a Apoštolem Ondřejem o nutnosti napsat tuto knihu

— Pamatuješ, jak jsme kdysi mluvili o tom, že hlavní kniha tvého života ještě nebyla napsána... Pak bylo řečeno, že je to kniha o Ježíši, kniha, která by se mohla nazývat "Mistr Ježíš"... Od té doby uplynulo téměř deset let a už existuje fragment tohoto tvého a Našeho společného díla, sloužící lidem — "Evangelium od Marty".

Již tehdy v té vzdálené minulosti jsi věděla, že by mohlo vzniknout i "Evangelium od Apoštola Ondřeje". Uvědomovala jsi si ale i to, že ještě nemáš náležitou schopnost toto Poselství vnímat v Čistotě a Jasnosti.

Dnes je slavný den! Dorostla jsi do dalšího stupně. Žehnáme ti k tomu, abys s Námi začala tuto práci — záznam Našich slov! Tato práce bude trvat přibližně dva roky. Nespěchej, ale buď po celou dobu citlivá a otevřená k vnímání. Budeme ti ukazovat a vyprávět, a zároveň tě učit, jak být taková jako My prostřednictvím Vědomostí, které se tobě i všem čtenářům budou postupně odhalovat na stránkách této nové knihy.

Ve skutečnosti toto Evangelium Ondřej napsal ještě za svého života v těle. Je to velmi významné vyprávění o životě s Ježíšem, o Vyšších Duchovních Zasvěcených, o Posvátných Vědomostech. Toto

Evangelium se zachovalo a jednoho dne bude zjeveno lidstvu.

... Člověk by mohl strávit celý život hledáním těchto svitků. My však nabízíme něco jiného — zaznamenat to, co budeme vyprávět teď, to, co je aktuální i pro mnohé hledající, a důležité pro tebe i pro tvoje přátele.

Začneme dnes!

Poslouchej... Dívej se...

Dotkni se svou duší těch Stavů Boha, ve kterých My nyní žijeme. Spoj tyto stavy sebou-duší se slovy, větami a popisy — a My budeme přicházet ke každému, kdo čte tyto zapsané řádky.

Ne každý člověk bude schopen okamžitě pocítit Dotek Boha, ne každý okamžitě pocítí Blaženost Jiné Dimenze Bytí... Dokud mysl pochybuje a srdce spí — bude to jen proud převyprávěných událostí... Ale každý, kdo otevře duši Božské Lásce, od Nás přímo obdrží *pochopení* — každý v té míře, na kterou je připraven, v té míře, kterou jeho duše nyní potřebuje!

Bud' průvodcem, nesoucím to, co dostáváš!

To, co se od Nás naučíš, ti pomůže uvidět Pravdu za napsanými nebo vyřčenými slovy.

Toto poselství zní právě teď nejen pro tebe. Je to jemný a složitý mechanismus — jako by rozhlasový kanál vysílal na určité duchovní vlně. Pro spoustu duší se tak budou šířit "vlny tohoto Přímého přenosu Lásky". A právě nyní nastal čas, aby toto poselství zaznělo, už nemůže být tento proces v pozemském čase odkládán.

... Necht' tedy kapitoly knihy Apoštola Ondřeje o Mistru Ježíši postupně získávají "tělo a krev". Z Nehmotného Světla se slova projeví na papíře a epizody tohoto dávného příběhu se stanou

viditelnými duchovním zrakem. A, co je nejdůležitější, — do světa budou proudit Božská Něha, Světlo a Láska, které tato slova naplňují!

Kapitola 1.

Jan Křtitel

Tehdy jsme čekali na Mesiáše! Čekali jsme a velmi jsme věřili v Jeho brzký příchod! Věřili jsme v silného a hrozivého Božího Posla, který přemůže všechny nepřátele a přinese izraelskému lidu vysvobození ze všeho útlaku, mír a prosperitu.

... A přišel Ježíš s poselstvím Lásky a Míru pro všechny národy Země na mnoho příštích staletí, na tisíciletí... Přišel tichý a pokorný v celé Nezničitelné Síle Univerzálního Poznání a Božské lásky!

Nebylo snadné to hned pochopit. Avšak přesto jsem v Něm poznal Božího Posla, důvěřoval Mu celým svým srdcem, celou duší, a následoval jsem Ho... Nebyla to vůbec moje zásluha — *odhalil* se mi On Sám... Vybral si mě za svého společníka a pomocníka. Dovolil mi být s Ním, následovat Ho po celý můj život! Následovat nejprve do Jeho smrti a zmrtnýchvstání, a pak Ho následovat i sám; jít v Jeho stopách, v životě jako službě lidem, v přijetí smrti těla a ve Věčném Životě!

Když jsem se setkal s Ježíšem, myslel jsem si, že už znám Boží Zákony a mám dobré záměry pro svůj lid. Ale stalo se *něco zvláštního* a začala hluboká proměna duše. Byl jsem ohromen a zdrcen ve svém malém poznání tím Poselstvím Univerzální

Lásky, které Ježíš zjevil lidem. Byl jsem jím přetaven a jakoby zrozen znovu — zrozen v Duchu a Pravdě.

*** * ***

... Své vyprávění však musím začít od Jana — Jana Křtitele, jak se Mu dnes běžně říká. Byl to můj první Učitel. Bez duchovních Znalostí a dovedností, získaných od Jana, bych mohl vnímat jen vnější stránku toho, co mi ukazoval a říkal Ježíš.

A tak necht' je na začátku kapitola o Proroku Janovi.

V Písmech izraelského lidu je mnoho vyprávění o Lidech-Prorocích, kteří mluvili přímo s Bohem. Všichni jsme o tom v té době četli a slyšeli v chrámech a na modlitebních shromážděních.

V té době jsem navštěvoval setkání a besedy malé komunity esejců, a dokonce jsem se chystal vstoupit do jejich společenství. Na těchto setkáních lidí s vysokým morálním kreditem jsem totiž dokázal pochopit spoustu věcí.

Při poslechu řečí v této občině jsem byl hluboce prodchnut myšlenkami esejců o pravidlech spravedlivého života a o zásadách laskavosti a čistoty.

Morální normy, hlásané v tomto společenství byly přísné: nepřinášení krvavých obětí, neuznávání možnosti jednoho člověka vlastnit druhého jako otroka, nezabývat se lichvou, zřeknutí se přepychu, žít navzájem jako bratři a sestry, usilovně pracovat, pomáhat si ve všem, starat se o slabé, nepoužívat žádné zbraně. Esejci si dokonce osvojili některá očistná cvičení. Například jsme za úsvitu prováděli dechová cvičení, abychom posílili tělo i ducha.

Takový život se mi líbil, a když jsem dokončil zkušební dobu, která byla přijata pro vstup nového člena do komunity, chtěl jsem se stát jedním z jejích bratrů. Existovala však přísná pravidla a rituály, jejichž smysl se vytratil a nahradila je pouze přísná poslušnost vůči starším komunity.

V této občině byl ve velké úctě Mojžíš. Nikdo z jejích členů však sám neměl schopnost slyšet Boha ani konat zázraky podobné těm, které jsou popsány v Písmech.

...Jednoho dne jsme se však dozvěděli, že v Izraeli je nyní Prorok jménem Jan, který slyší Boha a ohlašuje brzký příchod Mesiáše.

Několik lidí, kteří se účastnili setkání komunity esejců, včetně mě, se vydalo poslechnout si Janovo kázání.

Vždyť uvidět živého Proroka — to pro nás pochopitelně bylo velmi zajímavé! Chtěli jsme také rozptýlit pochybnosti, jestli to není jen nějaký podvodník, který shromažďuje davy zvědavců, ale skutečný Prorok. Ačkoliv se o Něm říkalo, že On strávil mnoho let o samotě na poušti v přísné askezi — a poté začal slyšet Poselství od Boha!

* * *

A tak jsme přišli na místo, kde Jan žil a kázal.

Byli jsme tak ohromeni tím, co jsme viděli a slyšeli, že jsme se už nevrátili zpátky do svých domovů ani do komunity. Několik let jsme zůstali žít v Janově blízkosti.

Zde jsme již nebyli vystaveni pouze pravidlům morálky a čistoty duší, ale součástí našeho každodenního života se stal skutečný Bůh!

Pro ty, kdo jen přišli a odešli — bylo Janovo kázání velmi prosté. Mluvil o očistě a pokání na počátečních úrovních tohoto procesu.

Avšak pro ty, kteří s ním zůstali, to bylo jiné... Učil je speciální techniky, zvláštní metody zklidnění mysli a transformace tělesných energií. Jan dříve navštívil vzdálené země a naučil se tam mnoho z duchovních tradic jiných národů o používání duchovních praktik.

Vysvětloval nám, že očista těla, mysli a duše je nezbytná k tomu, abychom byli schopni vnímat Božské!

*** * ***

To je důležité lidem připomínat! Abychom dokázali vnímat Boha — nezbytně potřebujeme hluboké a všestranné očistění.

A my jsme se od Jana postupně naučili, jak to máme dělat.

Tyto způsoby a metody nejsou v duchovním světě nové. Opakuji to však znovu, neboť velice mnozí zanedbávají očistu a pokání, když se s velkou pýchou snaží ovládnout výšiny Ducha. To často vede ke katastrofálním bludům a bolestivým pádům. Trvá potom dlouho, než se ti, kdo zanedbávali počáteční stupně Duchovní Cesty, dostanou ze svého narušeného stavu.

*** * ***

Jan nás učil všestranně. Učil nás přeměně jak těl, tak i duší. Učil nás chápat zákony čistoty prostřednictvím půstu a očišťování jídla, a skrze

pochopení a přijetí příkázání nikomu neubližovat svými myšlenkami, slovy ani skutky.

Schopnost mlčet, kontrolovat svoji řeč, pravdomluvnost, upřímnost i v myšlenkách před sebou samým i ve slovech pronášených pro druhé. Může se to zdát obtížné... Ale pokud opravdu věnujete pozornost svým sebeospravedlňujícím myšlenkám a slovům, můžete toho tolik uvidět.

Důležitou součástí naší výchovy byla také askeze vnějšího života, kdy jsme neměli téměř žádný majetek a nesměli jsme po hmotném dostatku ani toužit. Tato strohá prostota života, v níž vše směřuje k poznání Božského, je určitou etapou, která označuje začátek vážného duchovního růstu na Cestě.

V tehdejší společnosti, stejně jako v té dnešní, bylo zvykem posuzovat lidi podle jejich materiálního bohatství, úspěchu ve světském životě a vlivu mezi ostatními...

Nelze říci, že lidé nepotřebují rozvíjet své světské dovednosti a že by neměli vynikat v pozemských záležitostech. I to rozvíjí tělo, mysl a duši... A bez rozvoje na úrovni hmotného života nedozrají duše natolik, aby svůj zrak zaměřily pouze na duchovní úsilí. Jan nám tehdy odhalil etapu duchovního růstu, zaměřenou jen na usilování k Bohu! Toto stádium se často označuje jako mnišství. My jsem přitom neskládali žádné zvláštní sliby, nedělali jsme žádné přísahy, ale prostě jsme se řídili Janovými lekcemi.

V našem životě s Ním bylo mnoho péče věnováno očištění těla... Nebylo to jen rituální omývání, čistá strava a půst, ale také energetická očista pomocí speciálních meditačních technik.

Speciální praktiky otevíraly energetická centra v tělech a čistily vnitřní toky proudů Světla.

Hodně jsme tehdy mluvili o Bohu, četli jsme Písma a kladli Janovi otázky. A On odpovídal. Ale ne vždy odpovídal přímo, protože nás učil přemýšlet samostatně, učit se rozumět, a ne slepě následovat to, co bylo napsáno a vyčteno v textech.

Pomalu jsem dospěl k poznání, že četba moudrých textů a poslech inspirativních přednášek jsou velmi užitečné, ale nemohou nahradit duchovní práci na vlastní duši a praktické meditace na rozvíjení schopnosti vědomí-duše vnímat, cítit, myslet, uvědomovat si. Pasti pozemské mysli nás uvrhají do iluze, že to, co jsme uslyšeli, jsme již pochopili, ale ve skutečnosti pouze zkušenost duše přináší nezničitelné poznání.

A velmi pomalu jsme postupně v našem životě po boku Jana začali pociťovat proniknutí všeho jsoucího Bohem, Reálné Blízkosti Boha vždy — v každém dni našeho života!

*** * ***

A ještě jsme viděli Jana, jak mluví k Bohu, jak mluví od Boha!

Bylo to neobyčejné! On se v těchto chvílích neuvěřitelným způsobem proměňoval. Jako by se stal prázdnou nádobou, skrze kterou se do světa dostávalo Božské světlo. Božská slova získávala hlas a začala znít!

V té době jsem o tom nepřemýšlel, nechápal jsem ani, čím se odlišují Mesiáš a Prorok. Bylo pro mě podivuhodné vědět, že je vůbec něco takového možné — slyšet Samotného Boha!

Když jsme viděli, jak se to děje, začali jsme chápat rozdíl mezi chvílemi Janovy Jednoty s Prvotním Tvůrčím Božským Vědomím a těmi okamžiky, kdy byl s námi člověk — ano, člověk, veliký v duchovních výkonech, který se mnoho naučil, ale oddělený v té chvíli od Jednoty s Vyšší Božskou Sílou.

Jan před námi s touto Silou, když s Ní splynul, nedělal materiální zázraky. Neuždravoval trpící, ale znal tuto Sílu Jednotného, uměl s ní na Čas Splynout a učinit Božskou přítomnost vnímatelnou i pro nás, Své učedníky.

Přibližoval nás blíž k Bohu a Boha k nám skrze své tělo, svá slova, meditace, které nám dával, a celý způsob života, do kterého jsme byli ponořeni spolu s Ním!

Bez tohoto učednictví s Janem by se mi nepodařilo stát se Ježíšovým učedníkem. Byla to léta prozření a duchovního zrání, která mi umožnila, aby se v mém životě udály všechny ty nejdůležitější věci...

Kapitola 2.

Křest

Stalo se zvykem nazývat mě "Prvním Povolaným" — neboť mi bylo dovoleno uvidět Ježíše a přijít k Němu poté, co o Něm Jan zvěstoval lidu, který se shromáždil ke křtu u vod Jordánu...

Ten den byl velmi neobyčejný. Podle všeho už Jan věděl, že Ježíš přijde, ale neřekl to nám ani lidem, kteří se shromáždili a poslouchali Jeho kázání.

Jan dlouze promlouval před velkou skupinou lidí, kteří si Ho přišli poslechnout a nechat se očistit.

Poté k Němu jeden po druhém přicházeli, aby se symbolicky umyli a přijali křest.

Jan stál ve vodách Jordánu... Slunce svítilo. On sám vždy zavolal jménem toho, kdo měl být příště pokřtěn, neboť viděl stav duše a připravenost činit pokání z dřívějších vin a přijmout očistění a nový život s Vírou a Radostí.

Člověk, přijímající křest, byl ponořen do vod Jordánu.

Pro většinu lidí to byl pouze symbol očisty, závěrečný akt pokání. Od této chvíle byly cesty nepravosti zavrženy a víra dodávala sílu k překonání neřestí duše.

Ale pro některé to bylo i mnohem víc: jejich mysl v okamžiku ponoření do vody utichla, — zavládlo ohromující ticho a skrz průzračné proudy vod zářily sluneční paprsky. A tyto Stavy Božské Přítomnosti ještě zesiloval Jan Sebou-Duší. Těm, kdo to ticho duše zažili, se na krátký okamžik otevřel prostor Veliké Mlčenlivosti a Božského Světla! Bylo to vnímáno jako zázrak! Dotek Božského stavu si duše zapamatovala! Došlo k prvnímu prožitku reality Boha — pokud už byla duše připravena si ji uvědomit. Alespoň tak se to stalo mně a některým mým přátelům, jejichž duchovní zkušenosti jsem dobře znal. Stalo se to, když nás Jan pokřtil...

Téměř nikdo, kdo takovou zkušenost zažil, nedokázal bez dalšího výcviku později tento stav zopakovat, ale vzpomínka na ni zůstala v duši a posilovala víru a spravedlnost v každodenním životě.

Ale nás, kteří jsme s Janem zůstali žít, On učil prostřednictvím úsilí duše v duchovním

**předstoupení, s využitím duchovních praktik —
znovu a znovu prožívat vnímání Božského Světa.**

*** * ***

**Proto jsme My, Janovi učedníci, toho dne mohli
uvidět a pocítit mnohem více. Všimli jsme si té
úžasné změny v našem okolí, když se k nám Ježíš
začal přibližovat...**

**Všechno kolem se změnilo: ptáci přestali
štěbetat a místo toho zpívali jako zjara svatební
písně...**

**A pak se vše kolem nás přirozeně naplnilo
nehybným, zvláštním tichem, do kterého jsme
obvykle vstupovali jen v hluboké meditaci. Čas jako
by se zpomalil...**

**Ne všichni přítomní lidé to pocítili. Ale my jsme
uviděli, jak k nám přichází Ten, o Němž nám Jan už
předtím tolik vyprávěl. Kráčel pomalu. Obklopoval Ho
zvláštní prostor Světla. Toto Světlo nebylo vidět
očima těla, ale bylo vnímáno zrakem duše.**

**Nemohli jsme odtrhnout oči od Ježíšovy
Podoby, i když navenek nebylo nic zvláštního na
Jeho velmi prostém světlém oblečení, na pramenech
vlasů, pozlacených sluncem, na pлавných pohybech
těla...**

**Všichni jsme znehybněli v tom zvláštním
Božském Prostoru, který On nesl — Sebou-Vědomím.
Byli jsme svědky toho, jak Ježíš přistoupil k Janovi, a
jak se objali.**

**Poté Jan vykonal předurčený křest vodou. Nad
hladinou Jordánu se v drobných kapkách rozzářila
duha, která symbolizovala Nejvyšší Záření, které už je
viditelné všem lidem.**

Projev majestátnosti okamžiku byl pociťován neuvěřitelně živě. Božské Světlo se odráželo ve všem: v mihotavém slunečním světle ve vodě, v paprscích, pronikajících listím stromů na břehu... Tato Slavnost, symbolizující začátek Velikého Sloužení, se konala i v mnoha světech Vesmíru, které jsme tehdy ještě nemohli vnímat!

Jan řekl:

— Hle Mesiáš! On je Zde! Co bylo předurčeno a předpovězeno se stalo skutečností!

Když Ježíš vystoupil z vody, kroužilo kolem Něho mnoho ptáků, kteří po dobu svátosti ztichli, ale teď se znovu rozezpívali, protože pocítili blaženost této události... Byla mezi nimi i holubice, která je nyní uctívána jako symbol Ducha Svatého, neboť lidé viděli a zapamatovali si vnější událost ...

Kapitola 3.

Povolání

Pozvat Boha do svého života, přijmout od Boha pozvání žít s Ním, žít Jeho životem a žít tak vždy, je zvláštní krok. Je to volba duše, kterou se budete řídit od nynějška a navždy, bez ohledu na to, jak těžké to někdy může být!

Nejsou to modlitby, nejsou to rituály, nejsou to dokonce ani praktiky duchovního ponoření do nějakých stavů, po nichž se člověk může vrátit k běžné existenci ve světě jako všichni lidé, a ještě k tomu se občas považovat za vysoce morálního a duchovního člověka — tohle je něco úplně jiného... Je to život s Bohem! A je to možné! Lze tak žít, když

člověk zasvětil celý svůj život Bohu! Kvůli tomu nemusí nutně odcházet od lidí na poušť, nemusí mít ve své blízkosti vtěleného Božského Učitele, Velkého Mistra na přetavení a přeladění duše! Bůh Sám pomáhá vykonat takové dílo přeměny vědomí-duší, které se Mu svěřily do péče, s pomocí mnoha variant kontaktu, — živé součinnosti člověka a Boha!

Ale my jsme dostali víc než to — stali jsme se Ježíšovými společníky. Začali jsme žít v neustálé přítomnosti Božského Učitele, Který přišel na tento svět v těle!

Avšak ne vždy jsme pociťovali Božský stav Velkého Mistra Ježíše. Velmi často jsme Ho začali vnímat přízemně, dokázali jsme se i hádat, trvat na svém, urážet se a rozčilovat...

On nás neučinil takovými, jako je On Sám, Svojí Sílou v jediném okamžiku... On, vždy Jednotný s Vůlí Nebeského Otce, každého z nás postupně učil, jak do těchto stavů dorůstat, jak v nich setrvávat, a jak jednat, když jsme ve splynutí s Duchem Svatým.

My jsme žili v bezprostřední přítomnosti Božího Posla, ale přesto jsme občas ztráceli pociťování Jeho Božství... V mysli jsme si sice stále pamatovali, že je to Mesiáš, Učitel, ale ve skutečnosti jsme toto uvědomění často ztráceli.

... Už při prvním setkání umožnil Ježíš každému z nás zakusit Jeho Lásku a Velikost velice silným způsobem, i když stav, který jsme při tom prožívali, byl pro každého z nás trochu jiný.

Pro mě toto první setkání bylo tak živé, že zanechalo nesmazatelnou stopu v mé duši, probudilo ve mně velkou lásku a důvěru k Němu, dalo mi víru a naději, dalo mi sílu jít po zvolené cestě v mnoha těžkých situacích...

... Nevím, jestli to bylo naplnění zákonů osudu, nebo jestli byla Ježíšova Výzva tak jasná. Zdali to bylo mé rozhodnutí zvolit si tuto životní cestu, nebo to nemohlo být jinak? Pravděpodobně to bylo předurčení, ale zároveň také volba duše, obdařené Shůry svobodnou vůlí od Boha.

* * *

... Ježíš.

... Když jsem se s Ním poprvé setkal tam, u Jordánu, připadalo mi, jako bych Ho znal odjakživa.

... Ježíš vystoupil z říčních vod... A já jsem pocítil, že pokud teď nepůjdu s Ním — pak všechno, co bylo předtím, — nemělo smysl.

On se na mě podíval tak, jako by nahlížel do neznámých hlubin mne-duše. Jako by mě zkoušel na pevnost, prohlédal mě naskrz... Anebo, možná také viděl i mou pravděpodobnou budoucnost, která závisela na volbě, kterou jsem musel učinit právě v této chvíli.

Přistoupil ke mně velmi blízko a řekl: "Od této chvíle mě můžeš následovat!"

A já jsem Ho následoval...

Na krátký okamžik jsem se střetl s Janovým pohledem.

Jan viděl to, co se se mnou událo...

Viděl i to, jak usilovně přemýšlím, zda nezrazuji Jeho, Jana, svého Učitele, když se nezadržitelně ženu za Učitelem Vyšším... A jak upřímná je moje touha od nynějška následovat Ježíše.

Jan to všechno viděl. Přistoupil ke mně a poželal mi: "Následuj Ho, to je to, co jsem tě celou dobu učil!"

Určitě věděl, že už se neuvidíme během života našich těl.

Ale já jsem mířil celou duší k Ježíši... Mrzelo mě, že jsem zármutek nad tím, že jsem Janovi v té chvíli neřekl všechna slova své lásky a vděčnosti, pocítil až v den, kdy jsem se dozvěděl zprávu o smrti Jeho těla... Ale Velicí Mistři vždy znají i to nevyřčené...

*** * ***

Tak mě Ježíš povolal...

Dlouho jsme šli mlčky. Ale to mlčení nebylo napjaté. Necítil jsem tehdy žádné rozpaky ani strach z Něho. Bylo to, jako bych se vznášel v Řece Světla. Pokojná blaženost, mír a štěstí mě zaplavily, pohltily mě celého a vnímání času zmizelo...

V největším horku jsme si udělali krátkou přestávku v olivovém háji. Vedle mě seděl — Ježíš — Mesiáš, Jehož příchod byl očekáván! Hra světla a stínů skrze listí vytvářela zvláštní osvětlení a vše, co se dělo, mi připadalo pro lidský život trochu neskutečné: "Je něco takového možné? Děje se mi to doopravdy?".

Potom se Ježíš zeptal:

— Chceš to — žít se Mnou až do úplného konce? Nebude to snadné. Existuje i jiný způsob, jak být oddaný Bohu, ale žít přitom obyčejný život jako spravedlivý člověk.

Pokud Mě budeš následovat, zvolíš si něco jiného: Nebudeš mít jiný domov nežli Domov u svého Nebeského Otce, nebudeš mít jiný pokoj než Pokoj v Jeho Příbytku, nebudeš mít jinou radost než Radost ze Splynutí s Ním, nebudeš mít jinou lásku než Jeho Lásku ke všemu a ke všem. Tvoje práce bude pouze sloužením Bohu — a nebudeš za ni dostávat stejnou

mzdu a stejnou vděčnost, jakou dostávají lidé za svou práci, neboť všechny tyto věci budou patřit Nebeskému Otci a lidé budou děkovat Jemu, a ne tobě.

— Ano, Ježíši, ano! Ty víš, že jen po tom touží moje srdce! Dovol mi být vedle Tebe a učit se, a pomáhat!

— Nu co, právě teď začala tvoje Cesta, Ondřeji. A to — navždy!

Dotkl se dlaní mé hrudi v oblasti srdce — a Jeho Láska se na chvíli stala Nekonečností Božího Života ve mně! Stalo se to jen na krátkou chvíli, ale já jsem se při tom dotkl Všemohoucnosti a Věčnosti Božského Bytí. Slovy nelze vyjádřit zážitek prožití této Boží Lásky, která ve mně ožila. Tento zážitek je z paměti duše nevymazatelný... Slovy ho nelze vyjádřit... Je to poznání toho, že Bůh je Živý, že Bůh je Skutečný! Jednotný Univerzální Bůh se projevuje ve tvém srdci a Jeho Síla je v tobě! A může to tak být navždy! Po tomto zážitku zůstává jen vzpomínka na zázračné proniknutí Boha do duše a duše do Boží Univerzální Lásky; kterou nelze ihned uchovat...

* * *

Přiblížili jsme se ke břehu Tiberiadského jezera, kterému se tehdy často říkalo Galilejské moře.

Zeptal jsem se Ježíše:

— Mohu zavolat svého bratra Šimona, protože i on čeká na Tvůj příchod?

— Dobře. Půjdeme a pozveme i jeho, a s ním i ostatní. Jen věz, že každý získá své vlastní POVOLÁNÍ v pravý čas. Není na tobě, abys to ovlivnil.

Když jsem před námi u břehu uviděl Šimonovu loďku a jeho samotného, jak věší sítě, aby uschly, pospíšil jsem k bratrovi a řekl mu: "Tohle je Mesiáš!"

Ježíš přistoupil k nám a pronesl: "Od nynějška nebudete lovit ryby, Já z vás učiním rybáře lidí."

Podivili jsme se, ale na nic jsme se neptali.

A potom byli povoláni bratři Jakub a Jan, synové Zebedeovi...

A postupně se k naší malé skupince přidávali další— až nás bylo dvanáct...

* * *

Mnoho lidí se snaží najít své předurčení, najít smysl svého života. Právě toto oni nazývají povoláním. Mnozí za takové své povolání považují hudbu, malování, sochařství, stavitelství nebo zemědělství. A to je správné v určité fázi života a vývoje duše. Ale výsledkem souhrnu všech životů je nejvyšší poslání duše — poznat svého Tvůrce-Stvořitele — Boha Otce! Poznat Ho a sjednotit se s Ním v Jednotné-Jedno! Tomu nás učil Ježíš. Toto vědění jsme následně přinášeli lidem jako Jeho drahocenné Učení! A jediný způsob, jak se přiblížit k Bohu, je žít ve stavu srdečné lásky, protože Bůh je Láska!

... Ano, tuto PRAVDU opakovalo a mnohokrát stále opakuje spousta Mistrů! Ale bez této nejněžnější, nejobsáhlejší, vše odpouštějící a chápající lásky není Splynutí s Bohem možné! A pouze láska k samotnému Tvůrci-Stvořiteli umožňuje překonat bariéru oddělenosti od Boha, rozpustit ji zcela beze zbytku, a stát se s Ním Jedním!

Kapitola 4.

O životě v blízkosti Mistra

Mnoho lidí se domnívá, že pro nás, nejbližší Ježíšovy společníky, bylo mnohem snazší překonávat všechny stupně vzestupu k Božskému. To je pochopitelně pravda, ale jen částečná. Ano, byli jsme tehdy Ježíšovi nablízku, žili jsme spolu *celé* tři roky anebo — *pouhé* tři roky... Více než tisíc dní jsme byli po celý čas stále s Ním... Každý okamžik byl téměř tak významný jako celý život. Ale zpočátku jsme si plně neuvědomovali ten veliký význam těchto minut, hodin a dnů, strávených spolu s Učitelem.

Pochopitelně jsme se radovali z velikého štěstí, že jsme byli Jím vyvoleni — abychom byli Jeho nejbližšími učedníky a společníky! Docházelo však k mnoha nedorozuměním ohledně toho, jak a proč Ježíš v jednotlivých situacích jednal. Často nás mátlo, že On nepoužívá tu Svou Velikou Sílu, kterou vládne, v případech, kdy by mohl události a okolnosti změnit jen pouhou Svou Vůlí...

Občas nás přepadaly pochybnosti, zmatek a nepochopení. Zdálo se nám, že když už je na Zemi Božský Učitel, měli by všichni lidé ihned uvěřit, prozírat a pochopit Pravdu! Viděli jsme, že Ježíšova Moc je Bezmezná, — mnohokrát jsme se o tom sami přesvědčili. Zdálo se nám, že kdyby tuto Sílu projevil, absolutně všechno na světě by se změnilo! Ale On to neudělal, ale jen učil, vysvětloval, vyprávěl podobenství... Dokonce Ježíš ani neuzdravil všechny, kdo toužili být uzdraveni... Tehdy jsme

velmi mnoha věcem nerozuměli, ale bezvýhradně jsme Ježíše milovali a bezmezně Mu důvěřovali.

* * *

Zde je jedna z mnoha epizod:

... Ten den bylo chladno.

Zprava a zleva od nás se honily dešťové mraky, ale nad námi svítilo slunce a byla vidět otevřená modrá obloha.

— Tohle pro nás děláš Ty, Ježíši, odháníš od nás mraky? — zeptal se Jan.

— Ne, samozřejmě, že ne, Jane!

Cožpak stojí za to plýtvat Božskou Sílou jen na rozhánění mraků? Když nám déšť zmáčí tělo a oblečení — cožpak je to velký problém? Dnes se o nás tímto způsobem postaral Sám Nebeský Otec. A možná, že zítra sešle nám i ostatním silný déšť a vítr pro náš prospěch. A také tohle bude Jeho Dar. A vy opět uvidíte, jak každý Dar Nebeského Otce slouží dobru!

... A opravdu, hned druhý den přišlo špatné počasí.

Před proudy deště a silným větrem nebylo kam se schovat.

Vzpomněli jsme si na Ježíšova včerejší slova a snažili jsme se nereptat a neprosit Ho, aby zastavil vítr a déšť. Brzy se před námi objevila malá, chudá chýše.

Žila v ní rodina — muž, žena, jejich čtyři děti a starý otec. Tito lidé byli velmi chudí. Přesto nás přijali s velkou péčí. Byli laskaví, třebaže nevěděli, Kdo je jejich hostem, ale prostě jen přijali promočené a hladové pocestné. Podělili se s námi o své chudé přístřeší a skromné jídlo. Bylo nás mnoho... A oni

tím, že se s námi podělili o poslední zbytky jídla, projevili svou štědrost a velkorysost!

A Ježíš jim odpověděl skrytými duchovními dary. Nejprve se zjevovaly malé zázraky. Lidé se podívovali, že jídla, které přinesli na stůl, po naložení do misek neubývá. Pohoštění bylo rozděleno a bylo ho dost pro hostitele i pro nás. A nakonec ho ještě zbylo více, nežli ho bylo předtím. A to jídlo tak nádherně chutnalo a vonělo, i když bylo na pohled prosté — vždyť to bylo skromné jídlo chudých. Jídlo samo se kouzelně proměnilo.

Starší z dívek naplnila misku starému muži, který ležel na posteli v rohu chýše. Chtěla ho sama nakrmit, protože měl ochrnuté ruce i nohy.

Nemocný stařec řekl:

— Nepotřebuji jídlo, potřebuji teď jiné věci... Vidím, že náš host je Svatý Člověk! Slituj se nade mnou, Pane, a pomodli se za mě, neboť už dávno nadešel můj čas, a já jsem pořád ještě nezemřel! Trápí mě, že jsem rodině svého syna na obtíž. Už více než rok jsem neopustil lůžko. Ježíš ke starci něžně promluvil:

— Ještě nepřišel tvůj čas, abys odešel. Dnes uslyšíš důležité věci o Bohu, které spoustu věcí změní, předtím než odejdeš k Nebeskému Otci. Vstaň tedy a pojď ke stolu pojíst s námi se všemi!

A stařec náhle pocítil sílu a zvedl se ze svého lože. Všichni užasle hleděli na tento veliký zázrak uzdravení!

A při jídle Ježíš mluvil o tom, že lidský život má účel. Že srdečná láska, dobrota a pokora odhalují v duších schopnost uvidět Boha, uslyšet Ho, chápat Jeho pokyny a žít nadále v souladu s Boží vůlí — ve velkých i v malých věcech.

A Božská Zář zahalila celý prostor té chudé chýše, a pochopení pronikalo do duší všech přítomných. Pro tyto lidi to byl první dotek Živé Božské Lásky. A my všichni jsme při tomto jídle také okoušeli Nebeské Dary Lásky a Moudrosti.

Potom nám Ježíš řekl:

— Všimli jste si, jak moudře jsme udělali, když jsme se radovali z deště a větru? Toto špatné počasí nás přece přivedlo do domu, kde nás bylo zapotřebí. Takto může Bůh vést lidi, když ještě nemají přímé pochopení Jeho Vůle.

... Druhý den se u té chudé chýše shromáždilo mnoho lidí, kteří se dozvěděli, že Ježíš uzdravil starce, který byl více než rok ochrnutý.

A my jsme se stali svědky Ježíšova zázračného kázání o smyslu života, o laskavosti, štědrosti a soucitu s bližními. Toho dne Ježíš uzdravil mnoho lidí, kteří Ho požádali o pomoc.

*** * ***

A Bůh často vedl naši Cestu po Zemi podobným způsobem.

Ježíš znal Boží Plán předem, ale trpělivě nám ukazoval, jak máme Božské Vedení chápat a přijímat.

Od Ježíše jsme se učili, jak můžeme lidem pomáhat. Jak můžeme žít stále s Bohem! Jak máme mluvit o Bohu s různými lidmi, kteří se vlastnostmi svých duší od sebe velmi odlišují!

Někdy jsme byli v bohatých domech přijímáni v přepychu. Jindy nás donutily okolnosti vnějšího světa k půstu a odříkání, a my jsme se učili pokoře...

Ano, my jsme se učili nežádat Ježíše o zázraky, které by uspokojily naše přání. Například, aby zmírnil denní žár a odstranil chlad, nebo aby nás zahrál v

chladné noci, abychom si odpočinuli po dlouhém cestování... A tak jsme si sami našli přirozený stín olivovníků a ukryli se tam před spalujícím sluncem, v noci jsme se ohřáli u ohně, překonali jsme hlad a únavu a upevnili se v duchovní síle. A Ježíšovu moudrost v každém z Jeho Skutků jsme se postupně snažili pochopit. Někdy jsme byli svědky zázračných uzdravení nebo zhmotnění, a dokonce i vzkříšení z mrtvých... Viděli jsme, jak se duše vracejí do těl, připravených k pohřbení, jak slepí prohlédají jak se malomocní uzdravují... Viděli jsme, že Síla, kterou může Ježíš projevit, nemá hranic.

... A bylo velice mnoho věcí, kterým jsme tehdy nerozuměli. Necháпали jsme, proč Ježíš nezjevuje svou Božskou Sílu vždy. Zdálo se nám, že by bylo tak snadné přimět všechny lidi, aby uvěřili — tím, že bude znovu a znovu předvádět velké zázraky. A to pochopení, že lásku nelze nijak vynutit, že láska se probouzí jiným způsobem..., — k nám nepřišlo zdaleka hned.

Kapitola 5.

O uzdravování duší a těl a o kázání Pravdy

Mnohokrát jsme byli svědky toho, jak Ježíš okamžitě vyléčil nevyléčitelné nemoci.

Někdy jsme však byli překvapeni, že neuzdravuje každého...

Jednoho dne byli mezi nemocnými dva lidé s podobnými problémy. Oba chodili o berlích a kvůli vážným problémům s nohama nemohli téměř chodit.

A teď jednoho z nich Ježíš okamžitě uzdravil — a ten šťastný odcházel a chválil Ježíše.

S druhým chromým člověkem Ježíš dlouho rozmlouval, ale k úplnému uzdravení nedošlo.

A tento člověk, když odcházel od Ježíše, s hněvem a kletbami všem říkal, že Ježíš nemůže vyléčit jeho nemoc, a že všechno, co se kolem děje, je jen divadlo, sehrané Ježíšovými známými lidmi.

Muž rozzlobeně křičel: "Probud'te se, lidé! Nebyli tu žádní slepci, kterým by se vrátil zrak — oni jen předstírali, že jsou slepí: zavřeli oči a nahmatávali si cestu pomocí hole... To všechno dělali proto, aby proslavili tohoto šarlatána! A ti, kteří nechodili, teď, náhle, chodit mohli — všichni tito lidé se přetvařovali! Všichni se nechali koupit za peníze tím Ježíšem a Jeho učedníky! Jen se podívejte: já jsem byl chromý — a zůstal jsem chromý dosud! Nevěřte, tento Ježíš je podvodník!"

Ten člověk se dlouho rozhořčoval... A my jsme si uvědomili, že bude pomlouvat i v budoucnu. Stále bude o Mistrovi mluvit špatně... A Sám Ježíš se to nepokusil změnit, přestože měl vždy k dispozici Velikou Sílu Otce, která Mu umožňovala vyléčit jakoukoliv nemoc, a také ovládat myšlenky a emoce lidí.

Tentokrát nám Ježíš řekl jen pár slov:

— Ano, mám Sílu ho vyléčit..., ale nemám k tomu Vůli Nebeského Otce. Tento člověk se ještě musí naučit lekcím moudrosti a laskavosti... Vždyť tato nemoc je jedním ze znamení osudu, že i duše sama je nemocná a nutně potřebuje uzdravení. A bez

duchovního úsilí ze strany člověka se Božský zázrak uzdravení nemůže konat.

* * *

Brzy po této události jsme se Ježíše odvážili zeptat, proč máme stále tak málo následovníků, proč On lidem neukáže svou Velikou Sílu, aby v Něho všichni hned uvěřili. Proč dovoluje, aby Ho pomlouvali a nenáviděli.

Večer jsme seděli u malého ohničku a nebyl s námi nikdo cizí.

Můj bratr Šimon začal pokládat otázky a my všichni jsme poslouchali slova Učitele.

Šimon řekl:

— Pověz mi, Ježíši, jak moc lidé potřebují to, co jim teď dáváme? Proč je tak málo těch, kteří nás chápou a přijímají? Ježíš nás všechny přejel pohledem:

— Proč vy, kteří jdete se Mnou, pochybujete?

Šimon dále mluvil o tom, co nás tak zmátlo:

— To nejsou pochybnosti, Ježíši, to je něco jiného... Vždyť jen málo těch, kteří Ti naslouchají, skutečně uvěřilo... A těch, kteří si uvědomili, že pouhá víra nestačí, ale že musí vynaložit úsilí na proměnu své duše, těch je ještě méně. A těch, kteří budou i nadále žít tak, jak učíš Ty, — jak mnoho jich bude v příštích letech?

Ježíš se dlouho pozorně díval kamsi do dálky, do té budoucnosti, která byla zjevena jen Jemu, a pak odpověděl:

— Celá ta spousta lidí, kteří Mi naslouchají, ale teď Mě ještě neslyší, — uslyší později, od těch, kteří nyní už pochopili a usilují svou duší ke Stvořiteli! A

ti, kteří naleznou Jednotu s Nebeským Otcem — ti budou pomáhat ostatním!

Nedělejte si starosti, ani teď, ani později, že výsledky vašich činů jsou pro vás sotva viditelné. Vaše práce je darem Bohu! Nehledejte odměnu za to, co jste vykonali pro Boha!

A současný čas není na sklizeň, ale je na zasetí semen Lásky a Pravdy. A úroda... — ta se bude množit rok za rokem, století za stoletím... A ten výsledek patří Nebeskému Otci, ne nám...

Žijte jen pro Boha, a pak On převezme plnou odpovědnost za celý sled událostí ve vašem životě, a dokonce i čas odchodu z těla bude pro každého z vás určen Jím. A také i způsob, jakým přijmete smrt, abyste mohli být v Jeho Příbytku — to vše bude řídit Bůh, když Mu zasvětíte všechny své myšlenky a skutky a veškerou lásku své duše!

Zapamatujte si Má slova, protože všichni lidé, kterým budete v budoucnu pomáhat, to budou potřebovat pochopit! Jak ti lidé, kteří již moudře budují svůj život s Bohem, tak ti, kteří se teprve probouzejí, aby nastoupili cestu lásky ve svých osudech!

Vy se nyní díváte s odsouzením na lidi, kteří Mi nenaslouchají, nebo dokonce odmítají Učení, které jsem přinesl na Zemi. Můj Otec a Já však tyto lidi také milujeme, a to nám dává naději, že i oni se otevřou Božské Lásce, i když to nebude příliš brzy.

Takto jsou věci navrženy a uspořádány v Božských Zákonech Vesmíru.

A přijde čas, kdy Veliká láska bude schopna roztavit zábrany neřestí ve zbloudilých duších, vyzvat je k očištění a probudit v nich odvetnou lásku k Nebeskému Otci! To bude jejich šance pochopit

Božské a změnit se, přeměnit pro Boha. Je to však pouze šance, příležitost, kterou se sám člověk rozhodne přijmout, nebo nepřijmout. A v tom je svoboda vůle, svoboda volby duše...

Až se sami také, jako teď Já, budete dívat z Hlubin Otcova Příbytku, poznáte, jak významný je i malý pokrok každé duše směrem k Bohu!

Já se dívám na duše z Lásky Vesmírného Nebeského Otce a o každé duši vím vše: minulost i tu budoucnost, která je možná...

Má láska se nevyčerpává a prolévá se ke všem. A je Mně jen líto těch lidí, kteří si svými chybami na sebe vytrvale přivolávají neštěstí a utrpení — a tak si nerozumně prodlužují a komplikují svou duchovní Cestu.

Já také pro každého vidím to štěstí, které může duše nalézt v Otcových Objektích. A pokud je duše dosud hluchá, slepá a ochromená neřestmi a bludy, vzdaluje se od Světla a vyhledává temnotu, — pak takové lidi považuji za nemocné trpící, a vůbec ne za nepřátele...

Láska Nebeského Otce uzdravuje! Nejprve však uzdravuje duši, nikoliv tělo. A tělo musí někdy podstoupit utrpení, aby se očistilo od špíny hříchů a neřestí, aby pochopilo mnohé věci.

Viděli jste nejednou, jak se to děje! Někdy se ti, kteří Mě ještě včera nenáviděli, — dnes stávají Mými učedníky.

Podívejte, nyní soucítíte s těmi nešťastnými lidmi, kteří si přejí být zbaveni nemocí a jiných trápení! Nevidíte však, jak předtím odmítali Boha a jak zhřešili. Je však třeba si uvědomit, že ve svých životech trpí proto, že porušovali Boží Příkázání a opovrhovali Jeho Láskou, a to v době, kdy měli

možnost otevřít se tomu, aby Jemu i všem ostatním bytostem věnovali péči a lásku.

... Nyní jste dostali odpověď na svou nahlas nevyřčenou otázku, proč Já některé lidi uzdravuji a jiné ne...

Pro toho, kdo již vypil celý svůj kalich utrpení, činil pokání, uvědomil si své chyby a odčinil své viny, — nastává příznivý okamžik a je možné vylít veškerou Milost Nebeského Otce a tělo může být plně obnoveno.

Ale pro jiné je pohár zaslouženého utrpení ještě příliš naplněný. A dokud oni tento pohár nevyprázdní, mohu jim Já pouze usnadnit cestu k uzdravení, cestu skrze víru a lásku. A jejich břemeno bude lehčí, jejich osud je rychleji dovede ke štěstí a šňůra nepřízně osudu v jejich životě skončí dříve, ačkoliv ne hned teď.

... Naslouchali jsme a žasli nad Ježíšovou Moudrostí... Museli jsme však projít mnoha zkouškami, abychom se naučili stejně moudře milovat a právě tak do hloubky vidět.

Kapitola 6.

Uzdravení hluchého

Rád bych vyprávěl všechno o životě s Ježíšem — hodinu po hodině, den po dni, — ale to by bylo příliš mnoho. Zahlítilo by to čtenáře přemírou informací, které by nemohl zpracovat. Ať tedy jen několik epizod poodhalí to, jak jsme tehdy žili.

Doufám, že tyto stránky budou více než jen životním příběhem, více než jen popisem událostí a

zázraků, které nás provázely na cestě s Ježíšem. Když budou Ježíšova slova, pronesená v oněch dobách, zaznamenána, budou moci znovu a znovu zaznívat v duších lidí, kteří je budou číst nebo poslouchat. Tímto způsobem se Ježíšova přítomnost v životech těchto lidí znásobí.

Pokud se my snažíme dodržovat Ježíšovo Učení, pak je On s námi a v nás...

Slova Božských Učitelů jsou velmi zvláštní! Když jim lidé naslouchají, mají možnost se přímo dotknout té Veliké lásky a Moudrosti Dosáhnuvších, pocítit a zapamatovat si stavy Jejich Klidu a Blažené Něhy.

Vždyť Ježíš právě teď dává Svou Lásku každému člověku! Můžete se otevřít a přijmout toto Vyzařování Božské Lásky.

Co to znamená přijmout? — To znamená pocítit to živě, plně, vědomě, a poté tak žít a snažit se dávat takovou lásku druhým... Je to, jako by se prázdné nádoby naplnily Božskou Blahodatí a člověk pak mohl z těchto nádob naplňovat poháry ostatních lidí. A poté znovu a znovu Blahodat' sestupuje, naplňuje a přeplňuje jak ty, kdo svou lásku dávají, tak i ty, kdo ji přijímají! Takové duše pak rostou v Božském Světle!

Je štěstí přijímat Lásku od Ježíše a od Nebeského Otce. Když člověk vnímá, že se Bůh zaradoval z jeho lásky, pak velmi živě pocítuje tu blaženost Odvetné Lásky od Boha — Nebeský Otec ho zahrnuje svou Něhou! A on tak může poznat, jak krásné je z této duchovní plnosti darovat lásku druhým!

Tohle je největší štěstí: když se Láska dává druhým spolu s Nebeským Otcem! Když můžeš dávat Boží Lásku společně s Bohem a nechat Proudý

Světla-Blaženosti protékat duší a tělem, — je to nezapomenutelný zážitek! Tak se člověk sjednocuje s Bohem!

Toto štěstí je údělem Božských duší, ale je také dostupné všem, kdo upřímně slouží Nebeskému Otci a učí se práci takového dávání ve spojení s Velikou Vůlí již na prvních krocích duchovní Cesty!

A pak, postupně, v určitém okamžiku, začíná být tvoje duchovní praxe a tvoje meditace, zvláštní, "konání" ustane a nastoupí *nekonání*. A ty se stáváš podobným poslušnému nástroji v Božích Rukách. Nebeský Otec svou štědrou rukou vylévá Svou Lásku na druhé a ty jsi jen nástrojem v Jeho Ruce. Stokrát blažený je ten, kdo je schopen dávat druhým nejvyšší Blaženost ve spojení s Nejvyšší Vůlí! Je-li člověk naplněn Božskou Láskou, pak jeho nejvyšší štěstí spočívá v rozdávání této Bezpodmínečné Lásky.

Ale odbočil jsem k úvaze...

Budu dál pokračovat v příběhu o tom, jak jsme se učili životu s Bohem po boku Ježíše.

* * *

Téměř každý den naše putování doprovázely zázračné události a uzdravení. Pokud se lidé shromáždili, aby si poslechli Ježíšovo kázání, vždy se našli nemocní, kteří se uzdravili jen díky tomu, že byli v Jeho blízkosti. Nějaké nemocné téměř vždy přivedli nebo přinesli k Ježíši a On je takto často uzdravil. Když se lidé o takových zázracích doslechli, shromáždily se velké zástupy těch, kteří zatoužili uvidět to na vlastní oči nebo se sami nechat vyléčit ze svých nemocí.

A to se stávalo opakovaně mnohokrát.

Hluchoněmí znovu nabývali sluchu, aby slyšeli slova od Boha, a poté, když mohli mluvit, vydávali svědectví o skutečnosti Božské Lásky a Milosti. Slepí znovu získávali schopnost vidět, nepohybliví začínali chodit, vážná onemocnění mizela beze stopy... Někdy byla tato uzdravení okamžitá, jindy tato proměna těla úplná nebo okamžitá nebyla, ale probíhala postupně po delší dobu. Nejdůležitější však bylo uzdravení duší, které sice není navenek viditelné, ale proměňuje osudy a pomáhá zamyšlit k Božskému.

Já jsem tuto vnitřní proměnu velice zřetelně pochopil na příkladu příběhu o uzdravení hluchého muže.

Pozorovali jsme, jak nás tento muž, který po těžké nemoci v mládí ztratil sluch, tři týdny neodbytně následoval. Během Ježíšových kázání si sedal poměrně daleko, ale přesto jsme viděli, že naslouchá Pánovým slovům.

Velmi mě zajímalo, co se s ním děje, jak to všechno vnímá, když jeho uši neslyší slova. Ale z výrazů, které se mu měnily ve tváři, jsem poznal, že všemu rozumí. Smál se vtipům a veselým historkám, které Ježíš někdy vyprávěl, nebo ronil slzy lítosti, když Ježíš svými slovy duším pomáhal uvidět jejich neřesti a dodával jim odhodlání a sílu k očištění a proměně.

A po uplynutí tří týdnů přišel ten člověk za Ježíšem a pronesl slova díky za zázrak uzdravení.

Ne všichni přítomní této proměně věřili, protože jsme za tři týdny cesty odešli daleko od míst, kde všichni věděli, že tento člověk je hluchý.

Když se dav kolem nás rozešel, přistoupil jsem k němu a zeptal se ho, co se s ním v těchto dnech dělo.

Pomalů vyprávěl, pečlivě vybíraje slova, že už zpočátku pocíťoval takovou lásku a blaženost, že už nemohl odejít, ale musel jít za námi, v povzdálí, ale nezadržitelně. Pak začal chápat smysl toho, co bylo řečeno. Uměl číst a psát; studium svatých textů bylo jeho největší životní radostí. V Ježíšově přítomnosti však pochopení toho všeho, co se snažil předtím pochopit, začalo zvláštním způsobem přitékat z jeho nitra a naplňovat ho. Toto uvědomění si Pravd ho ohromilo. Bylo to, jako by mu každou hodinu, každou minutu, padaly z duše těžké přikrovy. A pak se v něm ozval Ježíšův Hlas. A on začal stále jasněji a jasněji slyšet Učitelova slova. Stále ještě neslyšel jiné zvuky, řeči lidí kolem něj zůstávaly jeho sluchu nedostupné, ale Ježíšova slova zněla jasně a zřetelně v jeho nitru. Začínal chápat, jak žít s Bohem. Rozhodl se, že bude žít tímto způsobem. Nemodlil se za uzdravení, nemyslel na to, že by to mohl dělat, jen prostě vnímal neustálé Božské Působení. A potom se mu v jednom okamžiku navrátil sluch... A on pak šel k Ježíši a děkoval mu za zázrak, který mu umožnil pochopit Boží Slova a přeměnil jeho život a osud.

Na tyto úžasné jevy jsme si zvykli poměrně rychle. Obvykle jsme byli více překvapeni vnější než vnitřní proměnou, protože jsme ne vždy chápali a viděli, co se děje v duších těch, kteří naslouchali Ježíšovým slovům. Teprve postupně jsme si uvědomovali, že stejně jako v příběhu tohoto člověka začíná ta proměna zevnitř, a pak začne být možné uzdravení. A to se může dít stejně jak s tělesně zdravými, tak i s nemocnými lidmi!

Zázraky, které se kolem Ježíše děly, přitahovaly stále více nových lidí. Zástupy kolem nás při kázáních postupně rostly. Přicházeli jsme do nových vesnic a měst a tam Ježíšovo dílo pokračovalo ve vzdělávání těch lidí, kteří přicházeli a přijímali do svých životů Učení Živého Božího Vyslance.

Jednoho dne přišel za Ježíšem muž s prosbou o pomoc.

— Už jsem tě jednou uzdravil! — řekl mu Ježíš.

— I na to si vzpomínáš, Učiteli! Jak se na to můžeš pamatovat? Ano, je to tak, ale nemoc se mi opět vrátila... Už je mi zase špatně...

— Víš, proč se ti to děje?

— Ano, vím, opět jsem zhřešil... Zhřešil jsem, i když jsem věděl, že hřeším... Je to moje vina... Neřídil jsem se Tvými pokyny...

— Ale, co teď vlastně chceš?

— Znovu prosím o Tvé milosrdenství! Zachraň mě!

— Kdo hřeší z nevědomosti, je vinen. Kdo však zná spravedlivou cestu, ale znovu a znovu se prohřešuje proti svému svědomí, hřeší před Bohem opakovaně.

— Ano, to jsem si nyní uvědomil, Ježíši, a činím pokání.

— Nebojíš se, že znásobíš problémy ve svém osudu tím, že Mne žádáš, abych tě znovu uzdravil?

— Ano, bojím se, ale věřím, že mi pomůžeš zdolat mé neřesti...

— Proč ale nevidíš pomoc v tom, že se ti nemoc znovu vrátila? Takto Bůh lidem občas připomíná Sám Sebe... Je smutné, že teprve utrpení učí většinu lidí

pamatovat na Boha a důvěřovat Mu. Vždyť je přece možné, bez toho, že bychom čekali na bolest a utrpení, přeměňovat své životy a napravovat nedostatky svých duší!

Nu co, Já ti tedy zase pomůžu... Ale nezapomeň, že nad svými neřestmi máš moc a můžeš jim zabránit, aby vyklíčily. Naslouchej hlasu svého svědomí a nečiň nic špatného.

Muž padl Ježíši k nohám v slzách vděčnosti.

Ježíš ho zvedl:

— Kéž se tvoje vděčnost projeví ve spravedlivém životě a pomoci všem, které k tobě Bůh přivede. Nyní znáš přikázání Dobra a Božskou Sílu z vlastní zkušenosti. Můžeš pomoci ostatním, aby to pochopili...

Potom Ježíš řekl:

— Pro dnešek toho bylo řečeno a uděláno dost! Vy všichni jste ustavičně před Tváří Nebeského Otce a Jeho Milost a Láska jsou stále s vámi!

Pak jsme odešli do chýše, kde nás nechali přenocovat.

Mnoho lidí to všechno slyšelo a vidělo. Někteří se začali modlit k Bohu za splnění přání, avšak jiní děkovali za pochopení a připomínku toho podstatného skrze těžkosti...

Kapitola 7.

Marie Magdaléna

Pro lidi, kteří v současnosti čtou tyto řádky, bude těžké si něco takového představit, ale my,

Ježíšovi nejbližší společníci, jsme s Ním někdy ne ve všem souhlasili... Jeho jednání nás někdy mátllo. Ačkoliv už tehdy jsme věřili, že On je Božský, že je Mesiáš, Spasitel světa!

Taková je však povaha lidské mysli, která ještě není ponořena do duchovního srdce, která si ještě neosvojila myšlení v lásce: přirozenou vlastností takové mysli je nejen si pamatovat, chápat, uvažovat, ale ona snadno dokáže i kritizovat to, čemu nerozumí, a dokonce i odsuzovat.

Pochopitelně jsme se snažili neukazovat Ježíši tyto naše občasné problémy... Ale Ježíš samozřejmě všechno viděl a věděl!

Někdy jsme mohli myšlenkově a emočně nesouhlasit s těmi Jeho činy, které neodpovídaly našemu tehdejšímu chápání! Někdy jsme o tom diskutovali mezi sebou, občas jsme se hádali... Někdy jsme se Ježíše vyptávali. A Ježíš nás trpělivě učil porozumění, přijetí, harmonii myšlenek, emocí a činů... Učil nás, někdy záměrně i beze slov, abychom odpovědi našli sami. On už věděl, jak těžké pro nás bude najít úplnou jednotu jednoho s druhým a s Bohem v myšlenkách a ve skutcích duchovního sloužení, když už s námi nebude Jeho tělo... Jak těžké pro nás bude rozhodovat, "kdo má pravdu?", "co dělat?". Ježíš nás již tehdy učil klást otázky Nebeskému Otci a přijímat odpovědi od Boha, hledat hloubku porozumění skrze rozplynutí vlastního "já" v Božské Lásce a Moudrosti!

*** * ***

Právě v souvislosti s Marií Magdalénou bylo takových situací našeho neporozumění v době, kdy s námi začínala žít, poměrně mnoho!

Žena s pochybnou minulostí se stala Ježíšovou společnicí a učednicí. Necháпали jsme, proč potřebujeme mít tolik nových problémů a pomluv, když už jsme i tak vystaveni tolika urážkám a pronásledování ze strany autorit, ať už duchovních nebo světských. Dokonce i obyčejní lidé se někdy dívali s nelibostí na Mariinu přítomnost u Ježíše..

To pro nás byla další zkouška, protože role ženy v tehdejší smýšlení měla vypadat jinak: místo ženy bylo v kuchyni, její povinností bylo sloužit, prát, uklízet..., tak to bylo zvykem, taková byla norma. Marie se samozřejmě snažila to všechno dělat pro Ježíše a pro nás všechny, považovala to za svou povinnost, ale nestačilo to k tomu, abychom se smířili s opakujícími se situacemi.

Na ten její příběh jsme nedokázali zapomenout. Vždyť jsme byli svědky oznámení, že Marie je "nečistá", protože se dopustila cizoložství s jakýmsi ženatým mužem, za což měla být ukamenována, ale Ježíš se jí zastal. No dobře, kdyby se jen zastal, — ale ona byla Jím přijata a stala se Jeho učednicí.

A my jsme byli velice uraženi tím, že ji Ježíš přijal na téže úrovni jako nás, a někdy dokonce vyzdvihoval její něžnou lásku, mírnost, pokoru, péči a oddanost — jako nejdůležitější vlastnosti duše, které se líbí Nebeskému Otcí.

A tak teď ona s námi chodí, jí, odpočívá, naslouchá. A On ji líbá na rty, hladí ji po vlasech, schvaluje její slova nebo její mlčení, stará se o ni víc než o nás... Může ji, unavenou až k smrti, téměř násilím uložit k odpočinku a Sám začít připravovat jídlo a ubytování nebo nás požádat, abychom si sami vyprali či uvařili jídlo, když jsme předpokládali, že to je Mariina povinnost udělat to za nás všechny. Bolelo

nás to, někdy jsme si to ani plně neuvědomovali, ale vnitřně jsme to nesli velmi nelibě.

A okolní lidé svými řeči ještě přilévají olej do ohně: jak by mohl být prorokem, natož Mesiášem, když má po svém boku prostitutku a dovolí jí, aby se k Němu přiblížila.

Milovali jsme Ježíše a viděli jsme, že i Marie miluje Ježíše — a to nás chránilo, když nám náš rozum nedokázal dát odpověď ani souhlas.

A postupně se nám odhalilo to nejdůležitější poznání, které jsme se učili čas od času na základě zkušeností — jen *lásky* nám pomáhá překonat všechny obtíže na duchovní Cestě.

Díky Mariině pokoře, jejím slovům a činům jsme se to také učili. Únava těla, obavy o budoucnost, nenávisť druhých lidí vůči nám — toho všeho si Marie téměř nevšímal, protože ji přeplňovala láska k Ježíši.

Jednoho dne to můj bratr Šimon už nevydržel a řekl Marii docela tvrdě:

— Ty jsi žena, měla bys znát své místo, ale ty se pořád snažíš být v blízkosti Učitele!

— Ano, já vím... Já jsem jen zrnko písku, které se přilepilo k Jeho nohám... A Jeho milosrdenství spočívá v tom, že mě nese; že mě nesetřásá jako překážku...

— A ty se nebojíš, že tě Ježíš pošle pryč? Že ti dál nedovolí, abys byla stále takhle vedle Něho?

Marie se na okamžik zamyslela a pak odpověděla s něžným úsměvem:

— Ne..., nebojím se... Kdyby mě vyhnal, zemřu ještě tentýž den... Celý můj život je v Něm!

V tu chvíli přišel Ježíš a řekl:

— Ten, kdo Mě miluje tak jako ona, je vždy v Mém Srdci!

Vězte, že ti, kdo Mě tolik milují, nikdy nezemřou. A Já nikdy neopustím ty, kdo jsou Mně tak oddáni.

To bude pro tebe, Marie, a pro vás všechny velmi důležité, abyste si pamatovali až Mé Tělo nebude s vámi..., protože Já budu dál stále s vámi v Duchu!

* * *

Právě na Mariině příkladu jsme znovu a znovu viděli, že "láska je trpělivá, milosrdná, láska nezávidí, láska se nevychloubá, není pyšná, nedělá výtržnosti, nehledá svoje zájmy, není popudlivá, nemyslí na nic zlého, neraduje se z nepravosti, ale raduje se z pravdy; všechno přebíjí, ... všechno vydrží."¹

Jedna věc je slyšet tato slova a pochopit jejich hlubokou pravdu — druhá věc je skutečně se takovou láskou stát a žít tak!

Marie to předvedla, aniž by přemýšlela o tom, co dělá a jak to dělá. Ve své lásce k Ježíši úplně zapomněla na sebe. Tato naprostá oddanost Ježíši jí umožnila poznat Nebeského Otce, s Nímž je Ježíš Jedno.

Někdy nás její nebojácnost, oddanost a víra udivovaly a byly nám příkladem... Učili jsme se milovat Ježíše, učili jsme se milovat a přijímat jeden druhého, učili jsme se směřovat svou lásku k Nebeskému Otci. Naučili jsme se, že pouze láska umožňuje Splynutí, Rozplynutí se, bytí v Jednotě!

¹ [1Korinským:13].

Na vlastní zkušenosti jsme poznávali, že každý problém v našem životě je spálen a roztaven Ohněm Božské Lásky!

*** * ***

Postupem času jsem si s Marií vytvořil velmi důvěrný vztah. Toto přátelství s Marií a její starší sestrou Martou bylo pro mě důležité, znamenalo pro mě velmi mnoho!

Získával jsem tehdy hluboké pochopení o ženách a mužích na duchovní Cestě.

Na Mariině příkladu jsem viděl, jak žena vedená nesobeckou láskou, kráčí po Duchovní Cestě.

Ježíš nás učil, že muži i ženy mají stejné právo a schopnost jít k Bohu, poznat Sjednocení s Nebeským Otcem.

A někdy to bývá pro majitelky ženských těl dokonce snazší, pokud je vede skutečně Božský Mistr.

Mariina láska k Ježíši byla čistá, bezmezná a nesmírná jako Nebesa.

Jednou jsem se zeptal Marie:

— O čem sníš, co očekáváš od budoucnosti?

— O ničem... Ježíš mi dal všechno, o čem bych mohla snít... a ještě mnohem více.

Viš, Ondřeji, vy všichni jste byli hodni Jeho Milosti, když vás povolal, ale já ne... Jak ti mám vyprávět o tom zázraku, který zažila hříšnice, když si štěstí a milost, které dostala, nezasloužila léty spravedlivého života? Aniž bych toho byla hodna, obdržela jsem tak mnoho... Velikých Darů Lásky se mi i nyní dostává každou chvíli!

Naučila jsem se pociťovat Jeho Lásku dokonce i tehdy, když Jeho tělo není se mnou!

Jeho Nebeské Světlo, které je nyní i ve mně, je zázrak větší než všechny vnější zázraky, které vidíme, když uzdravuje nebo rozmnožuje jídlo. Cítím Jeho přítomnost stále, ve dne i v noci... Slunce Jeho Lásky nyní stále září v mém srdci!

*** * ***

Ježíš nám jednou řekl:

— Nemyslete si, že nyní jsou Mně potřební jen velmi vážní a moudří posluchači. Přišel jsem pomoci těm, kteří pomoc potřebují. Jídlo je potřebné hladovým, voda žíznivým, uzdravení nemocným, útěcha trpícím. Dávám víru těm, kdo ještě nevěří, dávám porozumění těm, kdo hledají Pravdu. Dávám Vědomosti o Bohu Otci těm, kdo dozráli v Duchovní Lásce a kdo hledají jen Moudrost a poznání Vyššího Bytí! Ti, kdo dělají první kroky na duchovní Cestě, i ti, kdo odhodlaně směřují k Vrcholům, jsou mi stejně drazí.

Mám radost, když vidím ty, kteří si prostě jen rádi sednou a s důvěrou mi naslouchají, i když ještě všemu nerozumějí. To je klíč k jejich budoucím úspěchům! A jsem šťastný, že mohu otevírat dveře do Paláců Nebeského Otce těm, kdo jsou schopni a hodni vstoupit!

A to je úkolem rozsévače na duchovním poli — zasévat do půdy semena lásky a pěstovat je!

Bůh je LÁSKA! A pouze čisté a moudré lásce je dána možnost stát se Jedním s Nebeským Otcem!

Bůh Otec je to Nekonečné Prvotní Vědomí, Které dává vzniknout Samotné Lásce, a Které umožňuje Síle Lásky být, tvořit životy a vytvářet světy...

Kapitola 8.

Symbols a obrazy, ticho duše

Tiberiadeckému jezeru jsme tehdy řekli Galilejské moře...

Rybářská loďka byla často naším nejpohodlnějším způsobem cestování.

Někdy kázal Ježíš lidem shromážděným na břehu vestoje na loďce.

Bylo to úchvatně krásné: přírodní amfiteátr zátoky, posluchači posedávající na břehu, klidná voda. Postava Učitele na loďce se odrážela ve vodě...

Vždy Ho bylo dobře slyšet, i když se shromáždily tisíce lidí.

... Při našem putování s Ježíšem jsem si vodní prostranství zamiloval zvláštní láskou. Vodní hladinu, rozkládající se až k obzoru. Vnější ticho a zvláštní *ticho duše*.

Rovnoměrné lehké šplouchání vln vždy napomáhá vstoupit do tohoto *ticha*.

Moře člověka snadno a přirozeně učí mnoha věcem: pochopit mlčenlivost duše, pochopit nicotnost lidských těl ve srovnání s vodní hladinou až k obzoru a poznat stavy Božství prostřednictvím rozšiřování zjemnělé duše na těchto prostranstvích.

Ježíš nás na těchto březích učil mnoha věcem. Často používal symboly a obrazy vody v řekách, mořích, oceánech. Mluvil k nám o věcech, které jsme teprve začínali chápat a až později jsme si uvědomili celou hloubku toho, co nám říkal.

Po mnoho úsvitů a západů slunce jsme se s Ním setkávali na břehu moře. Někdy to bylo v naprostém

tichu, jindy jsme naslouchali slovům Učitele o Božském. Tato Jeho slova, všechny tyto epizody života s Ním, v poli Jeho Vědomí, se do našich duší vtiskly tak živě, že nám později pomohly ponořit se do Splynutí s Ním dušemi a hluboce pochopit to, co jsme tehdy slyšeli, ale ještě si to úplně neuvědomovali.

Ježíš mluvil tak, že mnohé věci vysvětloval na živých příkladech.

Mimo jiné nám ukazoval, jak snadno a přirozeně nám příroda demonstruje zákony Nejvyššího Božského Řádu.

Například, že řeka se vlévá do moře a jejich vody se slévají v jedno.

Nebo můžeme vidět podstatu vlny, její jednotu se všemi vodami celého nesmírného moře. Mořská voda se na chvíli stane vlnou, která nese sílu moře. Vlna se neodtrhne od moře, ale zůstává jeho součástí. A pak opět nastane klid a žádné vlny nejsou — je jen hladina a klid moře.

Zde je další příklad: kapka vody v hlubinách moře, kapka, která navždy ztratila své hranice, znající a uvědomující si veškerou sílu neomezenosti moře...

Ježíš nám vysvětlil, že duše se také tak učí poznávat Jednotu s Bohem, rozplývá se jako kapka v mocnosti vod nebo vtéká do Božské Jednoty jako velická řeka a nachází tam Jednotu v Hlubinách. Hovořil také o tom, že Božská Duše Se může projevat tím, že se na chvíli zjeví jako Velká Vlna, spojená s celým Oceánem, aniž by se oddělila od Jednoty Božského, a pak Se opět rozpustí v Nesmírnosti Prvotního Božského Vědomí.

Ježíš také mluvil o tom, jak je důležité pochopit, že bez zkušenosti prožití těchto stavů Splynutí s

Bohem jsou tyto obrazy jen symboly v mysli, podobné podobenstvím, jejichž smysl je třeba teprve rozluštit..

A samozřejmě nás Ježíš učil duchovním praktikám, abychom získali pravé Poznání, protože žádná slova, ať už v ně věříme sebevíc, nemohou nahradit zkušenost duše, která v tomto prožitku pocítila jinou Živou Božskou Skutečnost.

Sám Ježíš byl často ponořen do Splynutí s Nebeským Otcem. Viděli jsme, že On je *Tam*, kam my ještě nesmíme vstoupit, nejsme ještě vpuštěni...

A snili jsme o tom, že přijde i náš čas.

* * *

Na duchovní Cestě je velmi důležitý klid mysli a schopnost rozplynout se.

Ponoření vědomí do *ticha* duchovního srdce je nejdůležitějším krokem.

Ježíš nás učil takovému tichu, které nahrazuje běžnou lidskou mysl vnímajícím, milujícím, vidoucím a slyšícím stavem duše.

Takové *ticho* nám umožňuje zakusit jako nepopíratelnou skutečnost Klid, Lásku a Něhu Nebeského Otce. Je velmi podstatné tuto zkušenost prožít a pak do tohoto *Božského ticha* znovu a znovu vstupovat.

Pro mě byla v té době velkou pomocí zkušenost, že jsem žil a byl učedníkem Jana Křtitele, protože jsem již znal techniky a způsoby, jak vstoupit do vnitřního ticha, a to mi umožnilo účinněji pracovat na své duši. Mnozí z nás se však dovednosti vstupovat *do ticha duše* tehdy teprve začínali učit.

Mnohokrát jsme se Ježíše vyptávali, jak bychom mohli snadno zastavit běsnění myšlenek a bouře

emocí, jak se naučit přebývat neustále ve stavu lásky. Teprve když nás Ježíš Sám ponořil do Božské Lásky a Klidu Svou Silou, jsme to snadno zažívali...

Jednou se Filip zeptal Ježíše:

— Jak se máme naučit žít vždy ve *vnitřním tichu duše*? Hned jak nám přestaneš pomáhat, znovu nás přemůže neklid naší mysli a marnost našich myšlenek.

Ježíš na nás, kteří jsme Mu naslouchali, upřel láskyplný pohled:

— Cožpak jste dosud nepocítili, jak je to jednoduché? Tohle — *Svaté ticho* — je přítomné vždy a všude! Ve vás, mimo vaše těla, všude, *ticho* je všudypřítomné, věčné. Ať už se kolem vás děje jakýkoliv hluk a shon, toto nehybné průzračné *ticho* je přítomné — nemizí. Teprve když se vaše pozornost zcela přesune na to, co se hýbe, dělá hluk uvnitř vás nebo upoutává vaši pozornost venku, přestanete prožívat samotný prostor věčného a krásného *ticha*, v němž se nacházíme stále!

Zavřete teď na chvíli oči... — a poslouvejte. Toto je Můj hlas ve vás i mimo vás. A ten pták v dálce..., slyšíte ho? A to lehké šumění olivových listů, slyšíte? Celý prostor průzračný a tichý teď zaplňujete sebou-duší kvůli tomu, abyste ho slyšeli. Nevyvíjejte zvláštní úsilí, abyste *ticho* slyšeli — přichází samo, vstupuje do vašich duší. Zde se na chvíli odmlčím a *průzračné ticho* se stává slyšitelným, projeveným. Je vnímatelné, když klidně a pozorně jen pozorujete prostor Božského Bytí. Bůh je zde ve všem! Právě teď je zde se vši Svou Láskou. Průzračnou *krásu ticha* lze objevit, poznat ji právě teď. A to *právě teď* je tu vždy!

V právě probíhajícíím okamžiku jste jako duše zaplnili těly celé toto malé údolí ve všech směrech od těl. Tady v dálce šumí řeka, vítr občas přináší zvuky vzdálené vesnice..., a dál je moře, celá jeho rozlehlost... A tam je odměřený zvuk vln... Kde se tyto zvuky projevují? - Znějí ve *vašem tichu* jako duší...

Byli jsme ohromeni a ohlušeni *tichem*. Už jsme neměli žádné myšlenky, žádnou touhu se hýbat nebo cokoli dělat.

Otevřel se prostor jiné dimenze bytí: *prostor ticha*, věčného a bezmezného klidu, v němž se zjevuje Bůh!

* * *

Samozřejmě jsme se museli do *Božského ticha* vracet znovu a znovu. V tomto *tichu* jsme se učili naslouchat Ježíšovu hlasu a rozumět Jeho slovům, vnímat Poznání svými dušemi. Naučili jsme se ponořit do *ticha* před spaním, a rozjímat přitom nad rozlehlostí hvězdné oblohy nebo nad táborovým ohněm, naučili jsme se vnitřnímu mlčení uprostřed hluku lidských davů... — a postupně se v tomto *tichu* stále více projevoval Bůh!

Právě takové *ticho* nám umožňuje uslyšet hlas Nebeského Otce. Nemusí to být nutně slyšitelný lidský hlas jako v běžném životě. Tam mohou působit jiné Zákony a Pochopení může přicházet beze slov, komplexně... Když dosáhneme *vnitřního ticha* a klidu mysli, projeví se Boží Vedení!

Kapitola 9. O Ježíšových zázracích, o strachu a nebojácnosti

S rostoucími zástupy kolem nás rostly i obavy představitelů úřadů a duchovenstva ze všeho, co se kolem Ježíše dělo. Začali nás pronásledovat jako „narušitele pořádku“.

Toto napětí se zvýšilo zejména po vzkříšení Jairovy dcery. Když Ježíš přivedl zemřelou dívku zpět k životu, byl to pro mnoho lidí, kteří toho byli svědky, šok. Jairus byl přece významný muž — představený synagogy. V tomto případě přicházel za Ježíšem vysoce postavený muž, který byl povinen dodržovat všechna pravidla a rituály židovského národa. A tento vysoce vážený muž, obklopený zástupem, přišel za Ježíšem a požádal ho, aby uzdravil jeho jedinou dvanáctiletou dceru, která umírala.

A pak, před celým tím velkým zástupem lidu přišel služebník z jeho domu a řekl Jairovi: „Tvá dcera je mrtvá, neobtěžuj Mistra...“. Ale Ježíš a my s Ním jsme vešli do toho domu, kde byli všichni zdrceni zármutkem. A Ježíš změnil to, co se lidem zdálo být nenapravitelné... Vrátil duši do dívčina těla!

Ježíš nejprve naplnil celý dům Božskou Přítomností. My jsme ji už uměli vnímat a sledovali jsme ten zázrak zpovzdálí, protože On se k dívčině posteli přiblížil sám. Dokonce požádal její rodiče, aby zůstali stát opodál u zdi.

Pak Ježíšovo tělo zůstalo téměř nehybné a vyzařovalo zvláštní energie. Dost dlouho držel dlaně nad dívčíným tělem. Zdálo se nám, že dívku obklopilo

Božské Světlo... A pak se dívka nadechla a posadila se na posteli.

Ježíš ji pak ještě nějaký čas držel za ruce.

Po tom všem se Ježíš obrátil k Jairovi a jeho ženě a řekl:

— Ona jen spala a Já jsem ji vzbudil. Teď je úplně zdráva, nemějte obavy.

Mnoho lidí bylo předtím svědky toho, že dívčino tělo už delší dobu nedýchalo a že bylo vychladlé...

Ježíš prosil lidi, kteří tento zázrak viděli, aby o tom nevyprávěli, ale zvěsti o Ježíšových neuvěřitelných uzdraveních už zaplnily celou izraelskou zemi.

Nové příběhy o zázračných uzdraveních měly mnoho svědků, a pak se ještě šířily i ústním podáním, což uchvátilo spoustu lidí. Příbuzní mnoha nemocných nebo již zemřelých, stejně jako sami trpící nemocní, snili o tom, že se takové zázraky znovu stanou jejich blízkým nebo jim samotným...

To nemohlo zůstat bez povšimnutí lidí, kteří měli autoritu, a to jak světskou, tak duchovní: „Kdo je ten člověk, který dokáže uzdravovat nevyléčitelné nemoci a dokonce křísit z mrtvých?“, „Jak na to mají reagovat ti, kteří učí lidi Tóru?“, „Je pravda, že tento člověk je Prorok, Mesiáš?“, „Jak mají s takovým člověkem jednat představitelé světské moci — místodržící z Říma?“.

To vše bylo velice problematické.

... Představte si, že by v dnešní době přišel od Boha Člověk, který by se široce veřejně prohlásil za Mesiáše, Avatára a Božího Syna, který disponuje veškerou a úplnou Boží Mocí a občas tuto Moc předvádí před davy lidu.

Jakmile se vliv takového Bohočlověka rozšíří natolik, že otřese státní mocí a náboženskými kulty — začne být nevyhnutelně ostře sledován a prohlašován za falešného proroka, a On i Jeho následovníci jsou pronásledováni. Tak se to v dějinách duchovnosti Země už nejednou opakovalo...

*** * ***

... A tak pro nás, Ježíšovy nejbližší učedníky, nastala etapa zkoušek strachem...

Strach ze smrti žije v naší lidské přirozenosti.

Každý člověk se přirozeně bojí smrti a snaží se vyhnout utrpení. Strach má na člověka mocný vliv. Původně byl Bohem předurčen k tomu, aby chránil těla před jejich zbytečnou zkázou. Když se však posuneme od vnímání sebe sama jako těla k vnímání sebe sama jako svobodné duše, musíme se naučit strach překonávat. Zbavit se strachu napomáhá schopnost znovu a znovu se vystavovat situacím, kdy člověk musí svůj strach překonat.

Museli jsme se to naučit, což nám činilo velké obtíže. V tradici izraelského lidu nebyla odvaha považována za důležitou ctnost, jako tomu bylo v tradici Římanů. Římští mladíci byli od dětství vychováni v nebojácné bojovníky. U Židů byla smělost často považována za lehkomyšlnost a rozvaha a opatrnost byly považovány za užitečnější než nebojácnost a odvaha.

Římští legionáři často pohrdavě hleděli na příslušníky našeho lidu, kteří se vyhýbali přímým střetům a snažili se vyplatit, aby se vyhnuli pronásledování nebo nebezpečí. Je však třeba poznamenat, že odvaha bojovníka, který bojuje se zbraní v ruce a zná svou osobní sílu, je zcela odlišná

od odvahy těch, kteří vkládají důvěru pouze ve svého Nebeského Otce...

A Ježíš nás učil odvaze, kterou je třeba projevit, když je to nutné, pokud to slouží Božímu Dílu. Učil nás také pokoře a moudré trpělivosti. Někdy na ponižování ze strany vojáků nebo na urážky kněží nereagoval jinak než stavem Lásky a Klidu, přestože měl Sílu vzepřít se, aby tak prokázal Své Božství. Často odpovídal závažnými slovy, ale neprojevoval Božskou Moc a Autoritu. Ačkoli disponoval Nekonečnou Mocí, využíval těchto možností zcela vzácně, pouze ve výjimečných případech na naši obranu. A samy tyto situace se staly lekcemi pro nás i pro všechny zúčastněné.

*** * ***

Překonat strach však pro nás nebylo snadné. Byli jsme jen obyčejní lidé.

... Strach z toho, že zemřeme hned teď nebo se staneme nemohoucími mrzáky, když budeme ubíjeni kameny — takový strach z bolesti a utrpení jsme museli nejednou prožít a překonat... Hodně nám pomohlo věřit, že Ježíš je blízko, že nás zachrání nebo uzdraví.

Až teprve v okamžiku svého ukřižování a odchodu do Otcova Příbytku jsem se zcela osvobodil od veškerého strachu: od strachu z tělesné bolesti i od strachu ze smrti.

Pavel byl snad jediný, kdo byl podobný Římanům ve své nebojácnosti. Stále znovu se bez váhání vrhal do situací, kdy mu hrozila smrt. Pavel se k nám však připojil mnohem později, a to až po Ježíšově vzkříšení.

... Ano, je velmi důležité snažit se udržet tělo co nejdéle živé a zdravé, pokud taková možnost existuje, protože tělo je skutečně nezbytné pro zdokonalení duše na tomto světě!

Všichni lidé žijící na Zemi však nevyhnutelně musí projít branou smrti a opustit tělo. Je možné, že utrpení očišťující duši bude při tomto přechodu strážcem brány. Teprve na druhé straně Světlo a Láska obejmou dobrou a čistou duši, osvobozenou od těla.

Stáří a smrt jsou nevyhnutelným řádem věcí v hmotném světě a člověk by se měl připravit na přechod do jiných světů beze strachu, v klidu a lásce k Bohu.

Opustit tělo z vlastní vůle, znovu přijmout tělesnou podobu, aniž by se člověk narodil — to je možné pouze na těch úrovních bytí, které jsou srovnatelné s Poznáním a Dovednostmi, které Ježíš projevil ve svém pozemském životě.

* * *

Znovu a znovu jsme čelili strachu ze smrti a překonávali ho. A to bylo důležité.

... Jednoho dne nás například obklíčil oddíl římských jezdců s příkazem všechny zatknout k výslechu.

Strach sevřel těla mnoha z nás; útěk před ozbrojenými bojovníky na koních byl zcela bez šancí... Před očima se nám míhaly obrazy věznění a mučení...

Jako omráčení jsme sledovali, jak Ježíš vykročil vpřed, pohlédl veliteli do očí a klidně řekl:

— Teď ne! Ještě nenastal čas!

A jezdci jako by na všechno zapomněli, jako by nás přestali vnímat, jako by se toto setkání nikdy nestalo a tato slova nikdy nezazněla. Otočili koně a ujížděli pryč.

... Nebo ještě příběh o Ježíši, jak utišil bouři. Tuto situaci zná každý, kdo četl Evangelia.

Tehdy nás rozbouřené vodní živly pořádně vyděsily. Znovu jsme čelili strachu ze smrti. S hrůzou jsme sledovali, jak se vlny chystají pohltnout loď i s našimi těly, zatímco Ježíš vedle nás klidně spal. Probudili jsme Ho a bouře se okamžitě uklidnila, poslušna Jeho Vůle:

— Čeho se obáváte, když jsem nablízku? Z čeho máte obavy, když už znáte svého Nebeského Otce?

... Při jiné příležitosti se dav rozzuřil, když Ježíš řekl, že dnes nikoho nebude uzdravovat. Léetaly kameny a my jsme se připravovali na nevyhnutelnost strašlivého zbití a možné smrti.

Ježíš znovu předstoupil a zvedl ruce v gestu útěchy a požehnání. Stáli jsme po Jeho boku, kameny kolem nás létaly, byli jsme pokryti prachem, ale ani jeden kámen se nedotkl našich těl. A Ježíš stál před rozzuřeným davem, aniž by se pohnul, a díval se a díval; díval se a vysílal Nebeskou Lásku... A poznenáhlu hněv davu utichal a lidé se rozcházeli... a my jsme šli k Jordánu, abychom si vyprali šaty.

Tak jsme se znovu a znovu snažili překonat strach tím, že jsme posilovali svou víru v Ježíšovu Moc a Jeho spojení s Bohem. To však ještě nebyla ta úplnost Jednoty s Bohem, v níž není žádný strach.

Přesto to pro nás bylo pokaždé snazší a snazší...

Na duchovní cestě je nutné čas od času čelit smrti! Je důležité, abychom si uvědomili hodnotu života, možnost smrti těla právě teď a naši Lásku k Bohu, přijetí Jeho Vůle... A způsob, jakým přijmeme smrt těla, je velmi důležitý: zda se budeme v panice držet života, nebo s láskou a klidem vstoupíme do Příbytku Nejvyššího.

Kapitola 10. O utrpení a jeho překonávání, o obětavosti, o tvoření malých zázraků

Pravděpodobně si ne všichni hned uvědomí, že právě teď, tady, s vámi i se mnou je přítomen Ježíš — Živý, Skutečný, Věčný! Ale je to tak! On mluví s dušemi, které naslouchají vyprávění o Něm. Mluví s vřelostí, která uchvacuje srdce, s porozuměním o problémech a nedostacích, které lze vidět, a tudíž i překonat! Dává možnost dotknout se Jeho Lásky, Moudrosti a Síly! Dává i možnost Splynutí s Ním podle připravenosti každé duše!

Budu pokračovat ve vyprávění malých epizod ze života s Ježíšem, ve kterých jsme se učili porozumět tomu, jak Bůh — Jednotný, Vesmírný, Prvopočáteční — řídí vše, co se děje v Jeho Stvoření, jaká je v tom role Ježíše a jaká může být role každého z nás!

* * *

... Jednou jsme uviděli na břehu potoka samaritánské děti, jak si hrají v písku. Bylo jich sedm,

bratři a sestry. Nejstarší dívka rozdávala imaginární pohoštění a rozkládala na listy placky z mokrého písku. Nejmladší chlapec už chtěl začít jíst pískovou placku, ale jeho starší sestra ho zastavila a setřásla písek z jeho dlaně, když už ho měl téměř u úst. Dítě se rozplakalo. Poté se rozplakaly i ostatní mladší děti.

Filip se obrátil na Ježíše a řekl:

— Ježíši, tyto děti jsou velmi vyhladovělé. Mohl bys je nakrmit?

— Dobře! Souhlasíte všichni s tím, že jim dáme jídlo? — zeptal se Ježíš a obrátil se na nás všechny.

— Samozřejmě! Ano! — Všichni jsme vyjádřili svůj souhlas výkřiky nebo tichým přikývnutím. Očekávali jsme další zázrak od Ježíše.

Ale On řekl prostě:

— Dej mi jídlo, Filipe.

Filip podal Ježíši plátěnou tašku, ve které jsme měli jen pár kukuřičných placek — náš dnešní předpokládaný a velmi skromný oběd.

Ježíš přistoupil k dětem, požádal je, aby si umyly ruce v potoce, a každému dal jednu z našich placek. Děti byly šťastné z tohoto zázračného pohoštění. Taška byla nyní úplně prázdná...

Byli jsme trochu zmatení, čekali jsme zázrak, ale Ježíš prostě dal dětem všechno jídlo, které jsme měli s sebou.

... A poté, když jsme odpočívali ve stínu stromů a hasili žízeň vodou z pramene, nám Ježíš vyprávěl, že každý dobrý nebo zlý skutek má svou cenu a následky. A je důležité, abychom přijali odpovědnost za to, co v životě děláme. A to, nejenom nedělat zlé skutky, které se Bohu nelíbí, ale také zasvětit Bohu všechny naše dobré myšlenky a činy, bez touhy po odměně za dobro, bez myšlenek na sebe.

Ale, protože jsme byli hladoví, příliš dobře jsme nepochopili Ježíšova slova.

Tomáš se Ho zeptal a vyjádřil tak v tu chvíli naše společné myšlenky:

—To znamená, že Ty za všechny Své zázraky budeš muset zaplatit utrpením, stejně jako my dnes trpíme hladem za to, že jsme těm dětem dali své jídlo?“ zeptal se Tomáš.

— Ano i ne...

Jsem zodpovědný za každého člověka, kterého jsem uzdravil, za každého, komu jsem prodloužil život, ale v každém mém činu je Vůle Nebeského Otce. Tu Já neporušuji. Pokud však Moje touha konat dobro převýší Jeho Záměr a Milost, pak za to přijde odpovědnost v podobě zvláštních událostí v Mém životě. To vím!

— Učíš nás milosrdenství, ale opravdu budeme muset za všechny dobré skutky trpět, jako nyní trpíme hladem?

Ježíš zavrtěl hlavou a usmál se:

— To vůbec není pravda. Snažte se teď pochopit to hlavní! Trpět nebo netrpět — to je naše vlastní volba. Pokud jsme zažili radost z obětavého činu, vykonaného ve jménu Boha, pak tato radost v nás ničí utrpení a přináší do našich životů hojnost Boží Milosti — skutečnou HOJNOST, kterou lidé ne vždy umí přijmout, protože neznají zázrak, který se děje skrze rozdávání lásky, skrze štědré dávání, bez myšlenek na sebe.

Ježíš se na chvíli odmlčel a když viděl, že mu nerozumíme, pokračoval ve vysvětlování trochu jinak:

— Jakékoli problémy můžeme řešit různými způsoby: zvenčí nebo zevnitř. Ano, hlad lze vždy

snadno utiřit přijetím potravy. Ale co dělat, když nemáme co jíst? Trpět? Prožívat muka? Vůbec nemusíme trpět!

Existuje možnost odstranit samotný pocit hladu. Zkusme právě teď přesunout vlastní vnímání z trpícího těla — do Ducha — do prostoru Ducha Svatého, do prostoru Jeho Blaženosti, Milosti a Světla. Odtud nám mohou být darovány hmotné dary, například chléb nebo placky mohou být darovány našim tělům. Viděli jste takové zázraky a čekáte ode Mne nový podobný zázrak, který vás odmění za vaši dnešní laskavost k dětem. Ale existuje i jiný Božský zázrak — proměna nás samých. Můžeme vymýtit samotné utrpení!

Podívejte — zde k nám sestupuje Světlo Božské Lásky jako Zářivý Proud! My, duše, omyté tímto Světlem, Jej můžeme vdechnout do sebe. Boží Světlo dává dech tělům i duším. Bůh, který vdechl život do každého těla, dýchá v nás, oživuje nás! Bůh vdechuje a vydechuje toto Světlo skrze vše, co se v tomto světě projevuje! A skrze naše těla proudí Světlo a my jsme v Tomto Světle naplnění — Božskou všezahrnující *úplností*! A síla, radost a blaženost naplňují naše duše i těla...

A podívejte se — už vůbec nemáte hlad! Nemáte touhu ani netrpíte, že? V tělech i duších panuje blahodárný a pokojný stav. Zapamatujte si to! Takové malé zázraky proměny sebe samých, jako duší, jsou vám nyní díky Milosti Ducha Svatého zcela dostupné!

... Silou Ježíše jsme se rozplynuli v Božském Světle a pocítili nadpozemskou Blaženost!

A pak se reálně uskutečnil malý zázrak: s údivem jsme zjistili, že vůbec nemáme hlad, i když

ještě před pár minutami jsme měli pocit, že umíráme hladu. Radost nás zaplavila, když jsme pochopili tento, zcela jiný, zázrak Ježíše.

A On pokračoval:

— Zapamatujte si toto: je třeba přesunout centrum své duše do Božského Světla, do Záření Ducha Svatého — a proměna začne probíhat prostřednictvím takového Splynutí. Naučte se žít Životem Ducha, a ne problémy, které přemáhají naše těla a mysli v tomto světě. Taková schopnost se vám v životě mnohokrát bude hodit. A měli byste si ji začít osvojovat již nyní, při výskytu jakýchkoliv obtíží nebo utrpení! Problém se tím na čas jakoby oddálí nebo úplně zmizí.

To můžeme vždy udělat v situacích chladu, horka, bolesti nebo jiného utrpení. Nemusíme reagovat jako tělo, které téměř vždy něco chce, nebo jako mysl, která se neustále něčeho bojí. Od dnešního dne doporučuji toto praktikovat. Schopnost vůbec necítit bolest z poranění způsobených tělu tím, že se přesunete do Jednoty s Duchem Svatým, bude pro vás vrcholem této schopnosti.

A zapamatujte si také, jak důležitá je v našich životech obětavost. Kolik jste se toho dnes naučili — a to vše díky těm několika plackám, které jste dali dětem! Nikdy se nebojte obětovat. Dělejte to snadno, upřímně, ze srdce!

Samozřejmě, je mnohem snazší pro člověka obětovat z hojnosti. Ale nemusí to být jen hojnost peněz nebo jídla, může to být hojnost Lásky.

O takovou HOJNOST v duši byste se měli starat. Tato HOJNOST se nevyčerpává, neboť Nebeský Otec naplňuje s nadbytkem ruce dárců a srdce, která vylévají Lásku!

Velká radost naplňuje duše při takovém obětování! Taková obětování jsou skutečně milá Bohu!

[Překlad knihy bude pokračovat.]